

Sygn. akt II CSK 625/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa R. W.

przeciwko J. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje radcy prawnemu M. J. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w [...] kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi
z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na okoliczności, iż w sprawie występują cztery istotne zagadnienia prawne.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia SN z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.).

Pierwszym zagadnieniem prawnym podniesionym przez skarżącego jest problem, czy konwersję nieważnej czynności prawnej na inną czynność prawną należy traktować jako odrębną instytucję prawną, czy raczej jako element wykładni oświadczeń woli oraz w odniesieniu do jakich czynności konwersja jest w ogóle dopuszczalna. Wątpliwości te mają charakter ogólny i nie wiążą się z podstawą prawną rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie, ponieważ Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku odniósł się wyraźnie do art. 58 k. c. stwierdzając, że nie stanowił on podstawy rozstrzygnięcia.

Drugie zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego postawione na tle art. 65 § 1 k. c., a dotyczące zakresu tego, na ile konieczne jest uwzględnienie przy wykładni oświadczeń woli zamiaru jednej ze stron przy nie do końca jasnym zamiarze drugiej strony stanowi w istocie próbę ponownej interpretacji stanu faktycznego sprawy i na mocy art. 398³ §3 k. p. c. leży poza kognicją Sądu Najwyższego.

Kolejne zagadnienie brzmiało: „Czy majątkiem osobistym powoda na zasadzie surogacji wynikającej z art. 33 pkt 10 k. r. o. prawo do lokalu, które jako prawo lokatorskie zostało ustanowione jeszcze przed zawarciem małżeństwa, a po zawarciu małżeństwa zostało przekształcone w spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu w taki sposób, że w dokumencie przydziału zostało wymienione tylko jedno z małżonków?”. Pytanie zadane w ten sposób nie spełnia wymagań stawianych zagadnieniu prawnemu, ponieważ Sąd Apelacyjny, zgodnie zresztą z wykładnią ustaloną w orzecznictwie i literaturze prawniczej, uzależnił ocenę przynależności prawa spółdzielczego do majątku wspólnego od tego, z jakich środków pochodziły fundusze, za które dokonano przekształcenia prawa lokatorskiego w prawo własnościowe, a fakty ustalone w sprawie w tym zakresie były bezsporne, ponadto nie podlegają kognicji Sądu Najwyższego na mocy art. 398³ §3 k. p. c.

Ostatnie zagadnienie sformułowane przez skarżącego dotyczyło obowiązku spoczywającego na sędzie w odniesieniu do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychiatry w określonej sytuacji. Naruszenie zasad oceny wniosków dowodowych może być przedmiotem kontroli kasacyjnej tylko wtedy, gdy sprzeciwiają się one zasadom logiki i prawidłowego wnioskowania. Taka sytuacja nie sprawie niniejszej nie wystąpiła.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]